

Běžel pustým pralesem. Pod nohama mu ubíhaly stromy a spleť liány v zoufalství rozhrnoval rukama. Prodírājíc se skrz, si opakoval jedině: žít, žít... srdce mu zrychleně tlouklo, pot stékal z čela. Z dlouhého nepřetržitěho běhu byl již vyčerpán. Hrdlo se mu stáhlo, až nemohl ani polknout. Byl žízňivý a k smrti vyčerpán. Nešikovně upadl a chvíli zůstal ležet. Celé jeho tělo se chvělo strachem a bolestí z ran, které mu způsobil hustý porost.

Musíš! – říkal sám sobě v duchu. Musíš! Tak vstaň! Ne, ještě ne. Vstaň! Chceš snad zemřít? Ne! Ne! Sám sobě pokládal v duchu otázky a svými odpověďmi se snažil sám sebe nějak povzbudit, aby se alespoň v rámci možností nějak vzchopil.

S námahou zase vstal a rozběhl se. Jeho běh se podobal raněné zvěři. Za sebou slyšel vzdálený štěkot psa. Zuřivé a zároveň varovné štěkání se stále přibližovalo. Z posledních vyčerpávajících sil se rozběhl vpřed. Štěkot upozorňoval na blížící se nebezpečí a v jednu chvíli se mu zdálo, jako by byl již v jeho blízkosti. V panice se ohlédl, zda za ním již pes neběží. A v té chvíli vůbec neregistroval, že před ním leží vykotlaný starý spadený strom. Zakopl o něj a upadl. Zůstal ležet v hlubokém bezvědomí.

Když konečně přišel opět k sobě, uslyšel zuřivý psí štěkot a výhružné vrčení. Jeho pán stál přímo nad ním. „Vstaň, ty prašivý negře! Dělej! Mám ti snad pomoci?!“

Muž vnímal pouze v malátnosti, co se kolem něj děje. Svíjel se bolestí a zemdeně se převracel ze strany na stranu, stále ležíc na zemi. Muž se zuřivě rozmáchl. Bič několikrát zasvištěl vzduchem. A dopadl na uprchlíkova záda, která nevědomky nastavil, když se pokoušel vstát. Pud sebezáchovy mu radil, aby se podřídil a v malátnosti se pomalu zvedal ze země. Pod úderem biče slabě zasténal. Snažil se, aby sten byl pouze tichý, aby tak nedal najevo muži, jakou bolest mu působí, což by mu činilo jen čiré potěšení.

Uprchl časně z rána a slunce teprve zacházelo za obzor, a on byl již přivlečen zpět na farmu. Věděl dobře, co ho čeká. Již to sám viděl na vlastní oči a byl nucen se v tom taktéž účastnit. Musí projít uličkou. A otroci, jakým byl i on sám, ho budou bít. Třikrát musí projít tam a zpět. Když vydrží, bude to jeho štěstí, anebo snad neštěstí. Mohl by zemřít, mlád skoro teprve patnáct let. Zemřel by, ale byl by svobodný. Anebo by mohl žít, ale jako kdo? Jako otrok. Jeho život den ode dne závisel na rozmaru jeho pána. A na tom, jak dlouho se bude ještě hodit otrokářům, kteří rozhodují o jeho životě a smrti.

Otroci třímali v rukou biče a dřevěné tyče. Díval se na padesát unavených černochoů, kteří byli připraveni ztrestat jednoho z nich. Pětadvacet na každé straně. S hrůzou v očích se na ně mladičkový otrok díval. Každého dobře znal. Byli stejní, jako on. A paradoxně právě oni mu měli dát za dostiučiněnou. V jejich očích viděl vztek a výčitku. Ale co mu vyčítali? Že jemu se povedlo to, co

ostatním ne? Ale nebyli mezi nimi jen ti, kteří mu jeho odvalu vyčítali. Někteří z nich byli v tichosti a cítili již dopředu bolest jejich mladičkého společníka. Avšak byli nuceni jednat tak, jako zbytek jejich skupiny. Neměli na výběr. Kdo by se neúčastnil, zůstal by pět dní jen o vodě a přivázání na pranýři u kůlu.

Musel jít. Stál před nimi, vyděšený k smrti, celé tělo ho bolelo už z toho, jak běžel pralesem, jehož nemilosrdné chvojí mu způsobilo tržné ranky a pád přes vykotlaný strom mu natrhl kůži na čele, odkud mu po polovině tváře zaschla stékající krev.

Žít, nebo zemřít? Pokud se nerozběhne, otrokář ho zastřelí na místě. Zůstat stát nebo jít? Jeho utrpení v železech by bylo ukončeno. Dlouho nepřemýšlel. Žít! – znovu to slovo. Žít! Jakkoliv, ale žít a zůstat naživu! Dal se do rychlé chůze. Rány nebyli milé ani nemalé. Snažil se krýt si hlavu rukama. Přikrčeně běžel uličkou na podruhé. Nad jeho hlavou svištěly biče a tu a tam spatřil i dřevěné hole, které mu bez lítosti uštědřovaly jednu ránu za druhou, a o každé z nich moc dobře věděl. „Tady to máš, ty hajzle!“ křičeli na něj jeho vlastní lidé. „Vyplatilo se ti utíkat! Ty svině!“ „Do něj!“ „Dejte mu!“ hulákali a tloukli ho vší silou.

Již naposledy se vracel uličkou smrti, jak ji pojmenovali zdejší lidé, neboť jen málokomu se podařilo jí projít. Už se však blížil na její konec, když upadl vysílen, vyčerpan a zbit do němoty.

Otrokář pokynul prstem na své vždy pohotové muže. Ti přiběhli, připraveni reagovat na povel. Zkontrolovali, zda je ještě živý, a když zjistili, že ještě dýchá, bezcitně ho vzali za ruce a táhli po zemi k jednomu ze srubů. Otevřeli dveře a hodili jej na palandu. Zakrvácený a zbitý, ležel v bezvědomí bez jediného sebemenšího pohybu. Hlučně za ním zabouchli. Na mladíka doléhal skrze útlé okýnko lehký sluneční paprsek již zapadajícího slunce. Jeho poslední energie patřila jemu.

Noc byla krušná. Probral se do tmy a přemýšlel, zda je ještě živý. Avšak krutá bolest, kterou za pár vteřin na to začal vnímat, ho utvrdila v tom, že ano. Snažil se otočit a vyhledat nějakou pohodlnější polohu a vše zaspát, avšak pro takové rány, které mu byly způsobeny, zde možnost nebyla. Byl odsouzen je vnímat, ve vší bolesti, kterou sebou obnášely. Až do rána nezamhouřil oči. Sebemenší nepatrný pohyb mu působil prudkou bolest. Zasténal, sotva pohnul rukou. Lehce se mu povedlo ji nazdvihnout, ale pak ji opět položil. Zavřel oči a ztěžka oddychoval. Celé tělo ho nemilosrdně bolelo, avšak on byl rád, že je živý.

Noc mu byla již dlouhá. Bolest neutuchávala a dál bránila v pohybu. Ležel, oči upřené přes úzké okýnko ke kulatému měsíci, který k němu nahlížel dovnitř. A přemýšlel... snil o štěstí. Co je to vůbec štěstí? Častokrát se na to ptal otroků. Odpovídali mu: svoboda nás všech. Ze snění ho probral dotek. Cukl sebou a natočil tvář tím směrem. Ve tmě stála malá postava, avšak světlo měsíce ji

dobře osvětlovalo. U jeho palandy stála devítiletá blondátá dívenka s copánky. Poulila na něj své velké modré oči a lehce se usmívala.

„Ty se nesměješ.“ vytkla mu, neboť za svůj úsměv byla zvyklá opětovného pousmání.

„Ne! Neumím se smát!“ odsekl jí a odvrátil do ní tvář. Mluvili tiše, aby nevzbudili ostatní otroky, kteří ve srubu spali.

Dívenka mu to však nedokázala uvěřit a pochybovačně pokračovala: „A proč se neumiš smát? Já jsem ještě neviděla někoho, kdo se nesměje.“

„Až budeš velká, tak to pochopíš.“ odpověděl vyhýbavě a stále se na ni odmítal podívat.

„Jenže to bude trvat dlouho, než vyrostu!“ protestovala trochu podrážděně, že jí nechce odpovědět hned.

„Kdepak. Za chvíli vyrosteš. A pak tomu budeš rozumět.“ utrousil suše.

„Tak jo.“ povzdechla si dívka. Pak k němu natáhla ruku a dotkla se jeho zkrvavené tváře: „Bolí?“

Chlapec jí ucukl a stále k ní odmítal natočit svou tvář. „Bolí.“ přitakal. „Ale ne rány bičem, ale ta bezmoc. To bolí víc, než rány. Rozumiš mi?“

„Zatím ne. Ale ty jsi říkal, že porozumím, až vyrostu. Pak tomu budu rozumět.“

Kolem srubů obcházely kroky otrokáře a jeho oči se rozhlížely do tmy. Hledal svou dceru a již se začínal bát o její bezpečí mezi tou černou verbeší, jak otroky mile rád nazýval. „Hannah!“ volal do tmy, a bylo mu jedno, koho v noci jeho hlasitý hlas zburcuje. „Hannah!“ zopakoval zvolání jejího jména, v rukou třímaje brokovnici.

Dívka ve srubu sebou ošila a ohlédla se ke dveřím, které nechala pootevřeně. Škvírou k ní doléhal ustrašený a zároveň podrážděný hlas otce.

„Asi bys měla jít.“ řekl jí hoch a krátce se odvážil k ní zvednout oči. „Jestli nepůjdeš, dojde si pro tebe. A já už nechci dostat výprask. Tak jdi!“ poručil jí a dívka se na něj ještě naposledy usmála a odvážila se ho pohlédit po tváři. Zaculila se a vyběhla ven. V chlapci se objevily rozporuplné pocity nad jejím chováním a podle toho se taky zatvářil. Avšak nevěnoval tomu moc velkou pozornost. Důležité bylo, aby odešla za voláním svého otce, jinak by to pro něj mělo nemilé následky.

Dívenka odcupitala ke dveřím a jemně a tiše za sebou zavřela. „Tady jsem, tati.“ zavolala na něj. Otrokář se otočil.

„Kde jsi byla? Měl jsem o tebe strach!“ řekl a sklonil se, aby ji mohl obejmout. Padla mu do náruče a mezitím přemýšlela, jak odpovědět. Hlavou jí běžela slova mladého otroka o dalším výprasku. *Zlobil by se snad táta, kdybych mu řekla, že jsem byla u něj se na něj podívat? A na koho by se zlobil, na mě nebo na něj? Ne, raději mu to nepovím.*

„Viděla jsem srnečku, tati. Ta byla krásná!“řekla pohotově a přidala i radostný pohled plný nadšených jiskřiček.

„A víš, že ti pořád říkáme, aby ses hlavně když je tma, držela kolem domu a nikam nechodila!“vytkl jí.

„Já vím, tati, už to neudělám.“slibovala a otec jí z radosti, že se objevila, políbil na čelo. „Dobře, moje srdíčko. Teď půjdeme dovnitř ano?“řekla a vzal ji za ruku. Spolu šli přes hustou louku směrem k domu, který vydával své hřejivé rodinné teplo v podobě rozsvícených oken, která čekala právě na ně, až je zhasnou a uloží se ke spánku v klidu, který nebyl dopřán všem.

Po snídani se přemístila do salonku a posadila se na židli. Opřela se lokty o stůl a přes klavír, stojící mezi ní a oknem, vyhlížela ven. Byl krásný slunný den a teplo přes okna doslova sálalo dovnitř. Jedno z nich bylo pootevřené, a skrze něj vcházel dovnitř ptačí zpěv. Hannah seděla se zavřenýma očima a nasávala pachy a zvuky a v tomto oddání přírodě se zamyslela. Nevnímala, jak houpe nohama ve vzduchu, pak najednou vyskočila od stolu a rozeběhla se ven.

Svého otce nemusela ani hledat. Náhodou se s ním srazila ve dveřích. „Hej hej, mladá dámo, kam ten spěch?“mírnil jí a vzal ji za ramena, aby se v tom rozjaření zastavila.

„Tati, tati!!“volala na něj a otec se k ní sklonil, trpělivě čekajíc na její odpověď.

„Tatí! Dej mi Dalaira!“řekla dychtivě a otec se usmál v nechápavé grimase. „Kdo je Dalair?“

Ethan neznal jména svých otroků, jednoduše proto, že pro něj nebyla nijak důležitá. Nepovažoval je totiž za lidi. Měli pro něj pouze cenu majetku, který koupil na trhu, aby mu ve své práci vrátili jeho finanční obnos, a to rovnou několikanásobně.

Právě se vraceli z plantáže. Strážci na koních, s pistolí u pasu a v ruce karabáč. Před nimi zástup otroků, seřazených po dvou v řadě. Dívka je spatřila z okna, vzala otce za ruku a vyběhla s ním na verandu. Ukázala rukou na Dalaira, který si dívky všiml a tvrdě na ni pohlédl. „To je on, tati. Dalair.“

„K čemu ti bude, Hannah?“ptal se otec, spíše z pocitu povinnosti, než zájmu. Kdyby se jednalo o někoho, kdo není otrok, jeho zájem by byl opravdový, ale vzhledem k tomu, o koho šlo, svůj ho jen předstíral, také kvůli lásce k dceři, které by byl schopen splnit téměř vše.

„Budu si s ním hrát.“řekla dívka a roztomile se zaculila.

„Koupil jsem ho na práci, ne na zábavu.“snažil se jí to rozmluvit.

„Tatí, dej mi ho. Vždyť i na zábavu bude užitečný.“prosila dívčina.

„No dobře.“souhlasil s ní. „Vidím, že ti to pálí, srdíčko. Budeš po tatínkovi, že?“řekl, široce se usmál a vzal ji do výše. Oba se smáli radostí, a když

ji pustil, řekl: „Dobře, bude to tvůj otrok. Dívenka zavýskala radostí a poděkovala mu.

Pak vyběhla ze dveří, přímo mezi frontu černochoů, která mířila ke svým ubikacím, pohledem vyhledala Dalaira, vzala ho za ruku a táhla ho pryč.

„Hej, děvče, co to děláš?“ mírnil ji dozorčí Joel a vzal ji za rameno. Z výšky na ni pohlédl. Jeho obličej, lemovaný jemnými černými vlasy, vykukující zpod klobouku, zastiňoval slunce v jeho plné síle oslňujících paprsků.

„To je v pořádku, Joele.“ volal na něj Ethan. „Dal jsem jí ho. Ode dneška je to její otrok.“

„Ale práce na plantáži je hodně. Každá ruka se nám bude hodit.“ protestoval lehce a Ethan se zamyslel. Pak se podíval na svou dceru.

„Jeden den v týdnu mu neuškodí kvůli pracovní morálce.“ řekl, s rukama v bok.

„Tatí!!“ otočila se po něm Hannah. „Já myslela...“

„Jeden den v týdnu.“ stál si na svém Ethan.

„Dobře.“ řekla neochotně, vzala Dalaira, který vyjeveně hleděl, o čem se to trojice baví, za ruku, pobídla ho, aby ji následoval a odběhla s ním pryč. Celá skupina černochoů se za nimi otáčela, dokud nad jejich hlavami nezasvištěl bič, který je popohnal k tomu, aby pokračovali v cestě do svých ubikací.

„Co to děláš?!“ zeptal se našťavaně, když spolu doběhli ke stromu na kopci, daleko od haciendy a jejich ubikací. Zastavil se a vysmýkl se jí z držení.

Hannah na něj překvapeně hleděla. „Otec mi tě dal.“

„Dal?“ opakoval po ní nevěřícně. „A proč?“

„Chtěla jsem tě. Jako kamaráda. Nemám si s kým hrát.“ řekla a posmutněla. Vrstevníci. To bylo to, co jí tolik chybělo.

„Mě?“ podivil se. „Vždyť je tu spousta jiných dětí. I těch, kteří jsou stejně staří, jako ty. Proč já? Já už jsem proti tobě o hodně starší.“

Hannah se zdráhala s odpovědí. A co mu měla říct? Že nechce, aby ho bili? Že nechce, aby se mu ještě něco stalo?

„Ochráním tě.“ řekla nakonec.

„To nemusíš.“ bránil se a založil ruce v bok.

„Ale já chci, chci tě ochránit, aby tě už nikdo nebil.“ stála si dívenka na svém.

„To je nemožné.“ řekl, prošel kolem ní a posadil se do trávy pod fíkovník.

„Proč?“ zeptala se.

„Protože proto jsem se narodil. Jsem otrok.“ řekl a snažil se sám v sobě přijmout tu myšlenku, že je to definitivní a konečná věc v jeho životě.